

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **D. S.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2007, č. j. OAM-1-191/VL-07-11-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2008, č. j. 61 Az 25/2007 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadla v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčinu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž její zástupce při sepisování tohoto doplnění přehlédl (dle jeho názoru pravděpodobně nepodstatnou) skutečnost, že stěžovatelka je žena, neboť celé doplnění kasační stížnosti hovoří o situaci stěžovatele – muže. Nad rámec citace výše uvedených ustanovení soudního řádu správního stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že nesouhlasí s názorem krajského soudu o zákonnosti rozhodnutí žalovaného, neboť se cítí být zkrácena na svých právech v důsledku porušení § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Krajský soud se nezabýval tím, zda žalovaný řádně zjistil skutečný stav věci, a to v rozsahu podmínek pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy podmínek zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu. Soud vůbec nevážil, že za určitých podmínek mohou i ekonomické důvody být hodny zvláštního

zřetele. Žalovaný v této souvislosti vůbec nezohlednil, že stěžovatelka v České republice legálně pobývala a pracovala, čímž si zde vytvořila sociální vazby, jež v Mongolsku nemá.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a byl nucen konstatovat, že se předloženými námitkami nemohl zabývat, a to z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Jak bylo uvedeno výše, stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti dostatečně konkrétně uplatnila toliko námitku neposouzení důvodů podle § 14 zákona o azylu žalovaným a nedostatečné zjištění skutečného stavu věci s tím související. Tuto námitku stěžovatelka bezpochyby mohla uplatnit již v žalobním řízení, ale neučinila tak (v žalobě uplatnila pouze námitky týkající se § 12 a § 14a zákona o azylu).

Námitky týkající se nesprávného posouzení důvodů podle § 12 a 14a zákona o azylu stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nekonkretizovala ani nerozvedla, neboť se omezila toliko na citace samotných ustanovení soudního řádu správního. Otázkou skutkového a právního vymezení žalobních bodů se zabýval rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod 835/2006 Sb. NSS, v němž mj. konstatoval: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Citované podmínky je nutno

plně aplikovat i na vymezení důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a to mj. s ohledem na posuzování jejich přípustnosti podle 104 odst. 4 s. ř. s.

Rovněž námitku podle písm. d) cit. ustanovení s. ř. s. učinila stěžovatelka jen nekonkrétně, přičemž ani soud žádnou vadu řízení před krajským soudem či vadu jeho rozhodnutí, jíž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), neshledal.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřípustnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení,
byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2008

senátu

JUDr. Marie Žižková
předsedkyně